

20 369

Regels met betrekking tot voorzieningen voor telecommunicatie (Wet op de telecommunicatievoorzieningen)

MEMORIE VAN ANTWOORD

13 september 1988

INHOUD

	Blz.
§ 1. Algemeen	2
1.1 Inleiding	2
1.2 Ontwikkelingen in de telecommunicatie	2
1.3 Ontwikkelingen binnen de Europese Gemeenschap	2
1.4 De exclusieve concessie voor de telecommunicatie-infrastructuur	3
1.5 Randapparatuur	4
1.6 Tarieven	6
1.7 Toezicht van de overheid op de door de concessiehouder uit te voeren nutstaken	6
1.8 Algemene voorwaarden en geschillencommissie	7
1.9 Overlegorgaan	7
§ 2. Artikelsgewijze beantwoording	7
§ 3. Algemene richtlijnen	00

1. ALGEMEEN

1.1. Inleiding

Met belangstelling heb ik kennis genomen van de vragen en opmerkingen in het voorlopig verslag. Bij de beantwoording van de gestelde vragen wordt zo veel mogelijk aangesloten bij de indeling van het voorlopig verslag.

1.2. Ontwikkelingen in de telecommunicatie

De door de leden van de V.V.D.-fractie gestelde vraag op de uitvoering van de verbeteringen c.q. modernisering van het telecommunicatienet, zoals uiteengezet in de memorie van toelichting, blz. 4, nog op schema liggen kan bevestigend worden beantwoord.

Deze leden wensten tevens nader geïnformeerd te worden over de wenselijkheid van en de mogelijkheden tot landelijke invoering van de glasvezelkabel. Wordt de keuze uitsluitend bepaald door prijs/prestatieverhouding? Zo ja, op welke termijn?

In antwoord op deze vraag kan ik meedelen dat landelijke invoering van glasvezel zo ver is gevorderd dat in 1995 alle centrales onderling op digitale wijze met elkaar zullen zijn gekoppeld, in de meeste gevallen via glasvezel en in enkele gevallen, waar dit nog niet economisch haalbaar is, via bestaande koperkabel.

De beslissingen over de invoering van glasvezel worden gebaseerd op financieel-economische overwegingen en toekomstvastheid.

In de abonnee-aansluitnetten is glasvezel in combinatie met optische apparatuur vooralsnog niet aan de orde.

In incidentele gevallen van zakelijke aansluitingen is een digitale aansluitingsmogelijkheid op de telecommunicatie-infrastructuur nu reeds naar behoefte beschikbaar, hetzij via glaskabel, hetzij via koperkabel. Voor de communicatiemogelijkheden maakt dat overigens geen verschil.

1.3. Ontwikkelingen binnen de Europese Gemeenschap

In antwoord op de vraag van de leden van de fractie van de V.V.D. of de gecoördineerde introductie van ISDN in de lidstaten van de Europese Gemeenschap en de totstandkoming van Europese standaarden (de zogenaamde NET's) in het kader van de CEPT en CEN/CENELEC, nog op schema liggen kan het volgende worden opgemerkt.

De gecoördineerde introductie van ISDN in Europa is in alle landen vertraagd doordat vertragingen bij de industrie zijn opgetreden. De reden is onder andere dat men zich wil baseren op de internationale (CCITT) standaard die eind dit jaar wordt vastgesteld. Een uitzondering vormen Duitsland en Frankrijk die zich vooralsnog baseren op een nationale standaard.

Ten aanzien van de totstandkoming van Europese standaarden voor randapparatuur is enige achterstand opgetreden. Twee NETS zijn nu gereed, een aantal andere is in vergevorderde staat van voorbereiding. Inmiddels vindt overleg plaats tussen de CEPT en EG over een nieuwe set op te stellen standaarden.

Door de oprichting door CEPT van het Europese Telecommunicatie Standaardisatie Instituut (ETSI) per 1 april jl. is een belangrijke stap gezet ten aanzien van de versnelling en professionalisering van de ontwikkeling van standaarden.

1.4. De exclusieve concessie voor de telecommunicatie-infrastructuur

De V.V.D.-fractie stelde de vraag of bij de afweging om te kiezen voor één concessiehouder voor onbepaalde tijd de vraag aan de orde is geweest om – onder andere ter bevordering van de werking van het marktmechanisme – naar Amerikaans model meer concessionarissen voor een infrastructuur toe te laten. Dit overigens met voorkoming van de nadelen, die in het Amerikaanse systeem aan de orde zijn getreden. Gevraagd werd of een duopolie op zijn minst niet gewenst zou zijn geweest.

De vraag is inderdaad aan de orde geweest.

Over de keuze om de aanleg, instandhouding en exploitatie van de telecommunicatie-infrastructuur in handen van één concessionaris te leggen is reeds veel geschreven.

De commissie-Swarttouw was in haar rapport reeds van oordeel dat gezien de kleinschaligheid van Nederland één centraal beheerde telecommunicatie-infrastructuur de beste waarborgen biedt voor het verkrijgen van het economische draagvlak voor standaardisering en innovatie van één geïntegreerd net ten behoeve van vele diensten waarbij gelijksoortige vergoedingen worden aangeboden.

Dit uitgangspunt is door het kabinet in zijn standpunt over het rapport van de commissie-Swarttouw onderschreven onder opsomming van een reeks van argumenten (zie kamerstukken II, 1983/84, 17 370, nr. 2, bladzijden 9 en 10 over «de eenheid van beheer»).

Ook de commissie-Steenbergen kwam in haar rapport tot het oordeel dat het niet wenselijk is om concurrentie op de Nederlandse infrastructuur toe te staan. Het kabinet heeft deze visie onderschreven in zijn standpunt over het rapport van de commissie-Steenbergen (kamerstukken II, 1985/86, nr. 30, blz. 22).

Het thans voorliggende wetsvoorstel vormt een uitwerking van deze standpunten. Verwezen zij daarbij naar hetgeen in de memorie van toelichting over de maatschappelijke taak van de PTT en de eenheid van beheer is gezegd (bladzijden 9 en 10).

Ten aanzien van de vraag over het Amerikaanse model en de vraag of een duopolie op zijn minst niet gewenst zou zijn geweest, waarbij kenmerkend bedoeld is op de situatie in het Verenigd Koninkrijk, kan het volgende worden opgemerkt. De concurrentie in de Verenigde Staten betreft overigens het verkeer tussen Staten en met het buitenland. De lokale Bell companies – stuk voor stuk groter dan Nederland of PTT – hebben voor het verkeer binnen hun gebied nog steeds het monopolie. Nog los van het antwoord op de vraag of het duopolie ook in het veel grotere Verenigd Koninkrijk blijvend voordelig biedt, is de uitgangssituatie er verschillend van die in Nederland. Naast politieke overwegingen heeft de zware kritiek op het Britse telecommunicatiebedrijf een rol gespeeld bij de introductie van een overigens sterk gereguleerd marktmechanisme. Dit motieven spelen in de Nederlandse situatie niet.

De leden van de V.V.D.-fractie stelden voorts de vraag hoe de exclusieve-concessie van PTT zich verhoudt tot de aanbevelingen van het Groenboek van de EEG en de artikelen 85 en 86 van het EEG-verdrag. Kan de PTT in een uiterste situatie haar belangen veilig stellen ten detrimente van het particuliere bedrijfsleven.

In antwoord hierop kan worden gesteld dat de in het wetsvoorstel gedane keuze van een exclusieve concessie aan de PTT voor de aanleg, instandhouding, en exploitatie van de telecommunicatie-infrastructuur in overeenstemming is met de aanbevelingen in het Groenboek van de EG-commissie.

De commissie staat in het Groenboek een technisch geavanceerd,

geheel Europa omspannend en goedkoop telecommunicatienetwerk voor ogen dat een essentiële infrastructuur vormt voor het verbeteren van de concurrentiepositie van de Europese economie, het tot stand brengen van de interne markt en het verstevigen van de samenhang van de Gemeenschap.

Voor een uiteenzetting hoe de aanbevelingen in het Groenboek zich verhouden tot de in het wetsvoorstel gedane voorstellen wordt verwezen naar de memorie van toelichting (bladzijde 16 en volgende).

Uiteraard zal de houder van de concessie in de uitoefening van de exclusieve concessie op grond van het bepaalde in artikel 90, lid 2, van het EEG-verdrag tevens de artikelen 85 (beperking van de mededinging) en 86 (misbruik van machtspositie) van het EEG-Verdrag in acht dienen te nemen.

Zoals in de nota naar aanleiding van het eindverslag is uiteengezet onder het hoofd «oneerlijke concurrentie» (bladzijden 9 en 10), bieden daarbij de in Nederland geldende wettelijke regelingen voldoende waarborgen tegen het voorkomen van oneerlijke concurrentie door de PTT ten detrimente van het particulier bedrijfsleven.

De aan het woord zijnde leden stelden de vraag op basis van welke principes en uitgangspunten toerekening van kosten aan tarieven voor nuts- en ondernemingsfunctie wordt geregeld. Hierop kan worden geantwoord dat de toerekening van kosten aan tarieven voor de concessie- en de niet-concessie-activiteiten gebeurt op basis van bedrijfseconomische principes, waarbij wordt uitgegaan van oorzakelijke verbanden tussen kosten van processen, activiteiten, producten en diensten. De kostentoe-rekening aan nutsfunctie en ondernemingsfunctie wordt door de externe accountant gecontroleerd.

Op de vraag van de leden van de V.V.D.-fractie naar de begrenzing van het monopoliedeel van de bedrijfsactiviteiten in het perspectief van de voortschrijdende digitalisering kan worden verwezen naar de uiteenzettingen daarover aan de Tweede Kamer in de memorie van toelichting, (bladzijde 15), de memorie van antwoord, onderdeel 1.1.A. over «Aansluitpunt» (bladzijde 5 t/m 9), en de nota naar aanleiding van het eindverslag, onderdeel 1.1.A over «Aansluitpunt» (bladzijde 3 t/m 6).

Door de voortschrijdende digitalisering zal de wijze waarop het transport van de gegevens binnen de telecommunicatie-infrastructuur wordt gerealiseerd veranderen. Dit heeft echter geen gevolgen voor de begrenzing van de infrastructuur.

1.5. Randapparatuur

De leden van de C.D.A.- en van de P.v.d.A.-fractie vroegen naar de stand van zaken met betrekking tot de keuringseisen voor randapparatuur. De leden van eerstgenoemde fractie maakten in dit verband melding van de zorg van het bedrijfsleven dat de tijd tussen de bekendmaking van de keuringseisen en 1 januari 1989 te kort is om de productie van randapparatuur af te stemmen op de keuringseisen welke per 1 januari 1989 zullen gelden.

In antwoord op deze vragen merk ik het volgende op. Voor randapparatuur welke thans alleen door PTT op grond van haar monopolie mag worden geleverd, zullen per 1 januari 1989 door de Minister van Verkeer en Waterstaat vastgestelde technische eisen voor aansluiting op het PTT-net gaan gelden. Deze eisen zijn voor bijna alle categorieën van deze randapparatuur, na een commentaaronde voor het bedrijfsleven in de eerste helft van dit jaar, per 1 juli voorlopig afgerond en verkrijgbaar gesteld voor het bedrijfsleven.

Voor de categorieën randapparatuur ten aanzien waarvan de PTT krachtens bestaande wettelijke regelingen aan derden algemene

aansluiting op het PTT-net formeel heeft toegestaan, worden de bestaande technische eisen, zij het met enige aanpassingen, per 1 januari 1989 gehandhaafd. Ook hieraan is bij het bedrijfsleven vroegtijdig bekendheid gegeven.

Per 1 juli van dit jaar bestond derhalve voor het bedrijfsleven duidelijkheid over niveau en reikwijdte van de technische eisen voor aansluiting op het PTT-net waarop de produktie van randapparatuur dient te worden afgestemd.

De voorlopige nieuwe technische eisen voor de zogenaamde monopolie-randapparatuur en de bestaande technische eisen voor de reeds door PTT formeel toegestane randapparatuur van derden zijn, na een nadere evaluatie van sommige bezwaren het bedrijfsleven, met enige aanpassingen per 1 september afgerond en verkrijgbaar gesteld.

Het ligt in mijn voornemen de technische eisen eind dit jaar formeel vast te stellen en in werking te doen treden op 1 januari 1989.

Door de hiervoor geschetste voorbereidingsprocedure heeft het bedrijfsleven naar mijn oordeel voldoende tijd gekregen de produktie van randapparatuur op de per 1 januari 1989 geldende technische eisen af te stemmen.

Inmiddels heb ik ook testinstellingen aangewezen die de voor de goedkeuring voor aansluiting op het PTT-net noodzakelijke test per type randapparatuur mogen uitvoeren. Deze testinstellingen zijn de NV KEMA en het Nederlands Keuringsinstituut voor Telecommunicatie-apparatuur NKT.

De vast te stellen uitvoeringsregeling inzake de goedkeuring van randapparatuur voor aansluiting op het PTT-net zal in de mogelijkheid voorzien dat de per 1 januari 1989 vereiste test per type randapparatuur reeds dit jaar bij beide genoemde testinstellingen kan geschieden op basis van de technische eisen zoals bekendgemaakt per 1 september van dit jaar. Met het oog hierop zijn de testinstellingen met het uitvoeren van testen van randapparatuur per 1 september van dit jaar begonnen.

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen nog naar de stand van zaken met betrekking tot de afspraken die PTT heeft gemaakt met leveranciers van randapparatuur van de periode tot aan de inwerkingtreding van de nieuwe wetgeving.

In verband hiermee merk ik op dat over de aansluiting van randapparatuur op het PTT-net, die thans nog valt onder het PTT-monopolie of waarvoor PTT niet anderszins formeel aansluiting heeft toegestaan, contacten zijn geweest tussen PTT en een aantal leveranciers van randapparatuur.

Mede naar aanleiding van deze contacten en van signalen uit de markt heeft PTT zich schriftelijk gewend tot alle relaties. Zij heeft daarbij gewezen op de per 1 januari 1989 ingaande nieuwe wettelijke regeling voor randapparatuur en de noodzaak van goedkeuring met ingang van die datum alsmede op haar bevoegdheid als beheerder van de geconcessioneerde infrastructuur om randapparatuur die op die datum niet is goedgekeurd van het PTT-net te weren.

De leden van de V.V.D.-fractie stelden de vraag of door de wettelijke liberalisering van de markt voor randapparatuur ook feitelijk een vrije marktsituatie zal ontstaan, gezien het overweldigend marktaandeel dat PTT thans heeft en haar grote kennis van de markt.

In antwoord op deze vraag merk ik het volgende op. De nieuwe wettelijke regeling, welke aansluit op de EEG-richtlijnen ter zake, biedt door de rol van de overheid bij de beoordeling van, het overleg over en de vaststelling van de technische eisen voor randapparatuur, bij de erkenning van testinstellingen en bij de goedkeuring van randapparatuur voor aansluiting op het PTT-net de nodige waarborgen, dat zowel Neder-

landse als buitenlandse leveranciers van randapparatuur per 1 januari 1989 onder gelijke juridische voorwaarden de Nederlandse markt voor deze apparatuur kunnen betreden.

Verwacht mag worden dat hierdoor in 1989 een volledige open competitie zal ontstaan.

1.6. Tarieven

De leden van de P.v.d.A.-fractie betreurden dat als gevolg van de verzelfstandiging van het staatsbedrijf der PTT de tarieven van de kleinverbruiker voor met name lokale telefoongesprekken zeer waarschijnlijk zullen stijgen.

Is de regering met hen van mening dat dit nadeel eigenlijk zou moeten worden weggenomen?

In antwoord op deze vraag kan het volgende worden opgemerkt. Het voorgestelde tariefbeheersingssysteem bij verzelfstandiging geeft de groep kleingebruikers de garantie dat de voor hem specifieke telefoonkosten – waaronder die voor lokale telefoongesprekken – als geheel slechts beperkt kunnen stijgen (in ieder geval niet meer dan de gekozen externe index van de gemiddelde kosten van levensonderhoud). Van een nadeel voor deze groep als gevolg van de verzelfstandiging is geen sprake.

Voorts vroegen deze leden of de regering bereid is haar standpunt, dat zij de bevoegdheden gegeven in artikel 8, lid 7 van het wetsvoorstel, zal aanwenden om de tarieven buiten de vastgelegde tariefstructuur te verhogen als gevolg van het mogelijk BTW-plichtig worden van de diensten van het concessiegedeelte van telecommunicatiebedrijven in het kader van het EG-beleid, te heroverwegen. Zij verwezen voor het standpunt van de regering naar het antwoord op schriftelijke vragen van de Tweede Kamerleden Van Gelder en Zijlstra (Aanhangsel Tweede Kamer nr. 774). Zij merkten voorts op dat, wanneer de BTW-afdrachten van PTT Nederland NV in de toekomst als bestanddeel van de jaarlijkse afdracht beschouwd worden, een grote tariefstijging voor de consument kan worden vermeden, terwijl de budgettaire neutraliteit geen geweld wordt aangedaan.

Zoals in beantwoording van de vragen van genoemde leden van de Tweede Kamer is uiteengezet (beantwoording vraag 5) ligt aan het tariefbeheersingssysteem de gedachte ter grondslag het tarief voor kleingebruikers niet te doen stijgen op grond van nationale maatregelen; een eventuele BTW-heffing op grond van EG-verplichtingen staat hier los van. Ik verwijs voorts naar de uiteenzetting gegeven in de memorie van antwoord bij het voorstel van Machtigingswet met betrekking tot artikel 12 van dit wetsvoorstel.

Ik zie geen aanleiding mijn standpunt neergelegd in de hiervoor aangehaalde uiteenzettingen te heroverwegen.

1.7. Toezicht van de overheid op de door de concessiehouder uit te voeren nutstaken

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen in het voorlopig verslag bij het voorstel voor de Postwet (20 371) of de stukken die aan de Tweede Kamer zullen worden overgelegd (zie punt 1.2 onder C van de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer op het onderhavige wetsvoorstel) ook aan de Eerste Kamer kunnen worden overgelegd. Zij stelden deze vraag ook voor de telecommunicatiewet.

In het door de leden van de C.D.A.-fractie aangehaalde gedeelte van de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer heb ik toegezegd dat

de daar genoemde stukken op de daar aangegeven wijze ter kennisneming aan de Kamer zullen worden overgelegd. Ik ben bereid deze stukken op gelijke wijze aan de Eerste Kamer ter kennisneming over te leggen.

1.8. Algemene voorwaarden en geschillencommissie

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen in het voorlopig verslag bij het voorstel voor de Postwet (20 371) hoever men gevorderd is met de opstelling van de algemene voorwaarden. Deze leden vroegen om inzage in de algemene voorwaarden voor de plenaire behandeling. Tevens vroegen zij naar de stand van zaken bij het overleg met de consumentenorganisaties over de algemene voorwaarden en het reglement van de geschillencommissie. Zij stelden deze vragen mede met het oog op het onderhavige wetsvoorstel.

De algemene voorwaarden die na de verzelfstandiging van toepassing zullen zijn op overeenkomsten met betrekking tot de uitvoering van de krachtens artikel 4, eerste lid, opgedragen diensten zijn in concept gereed. Over dit concept is inmiddels het overleg gestart met de consumentenorganisaties in de Commissie voor Consumentenaangelegenheden van de SER. Het streven van de deelnemende partijen is om het overleg tijdig voor de datum van verzelfstandiging af te ronden. Indien het overleg tot overeenstemming leidt zal vervolgens worden gesproken over de oprichting van een geschillencommissie. Nu de concept-algemene voorwaarden nog voorwerp van overleg vormen, kan nog geen toezegging gedaan worden over het moment waarop zij ter inzage kunnen worden gegeven.

1.9. Overlegorgaan

Op de door de leden van de C.D.A.-fractie gestelde vraag over het overlegorgaan is ingegaan in de memorie van antwoord bij het voorstel voor de Machtigingswet.

2. ARTIKELSGEWIJZE BEANTWOORDING

Artikel 8 (oud)

Door de leden van de P.v.d.A.-fractie is de vraag gesteld wat de verdere consequenties zijn voor het nieuwe bedrijf nu de in artikel 8 (oud) van het wetsontwerp voorgestelde verruimde auteursrechtelijke bescherming op telefoongidsen is komen te vervallen. In hoeverre zijn er al afspraken gemaakt met derden omtrent het uitgeven van telefoonboeken en heeft het wegvallen van de verruimde wettelijke bescherming nog invloed op deze afspraken?

In antwoord hierop kan het volgende worden opgemerkt. De kans bestaat dat binnenkort gidsen op de markt komen, waarbij geen garantie bestaat dat zij de optimale kwaliteit bezitten, (met alle ongewenste gevolgen van dien: foute verbindingen, onnodige belasting van 008, etc.) die de PTT als beheerder van de meest actuele gegevensbestanden tracht te waarborgen. Het gevaar voor verwarring bij het publiek, dat de verruimde bescherming juist beoogde te voorkomen, wordt vergroot. Tegen deze gidsen kan de houder van de concessie alleen optreden indien bewezen kan worden dat er sprake is van directe ontlening aan de PTT-gegevens. Een bewijs dat in de praktijk moeilijk te leveren zal zijn.

Behalve de reeds lang bestaande afspraken tussen PTT en Publimedia over de uitgifte van de «Gouden Gids» zijn tot nu toe geen andere afspraken met derden gemaakt.

Artikel 12, tweede lid

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen of reeds kan worden aangegeven aan welke – krachtens het tweede lid vast te stellen – bedragen wordt gedacht waarboven de aansprakelijkheid zich niet uitstrekt.

Over een ontwerp van de hierbedoelde algemene maatregel van bestuur is inmiddels commentaar ontvangen van de belanghebbende organisaties.

Het ligt in mijn voornemen mijn standpunt daarover binnenkort te bepalen en te bevorderen dat het ontwerp op korte termijn voor advies aan de Raad van State wordt toegezonden, teneinde te waarborgen dat de algemene maatregel van bestuur tijdig kan worden vastgesteld en in werking kan treden.

Ik ben bereid om mijn uiteindelijke standpunt ten aanzien van de inhoud van de algemene maatregel van bestuur tijdig voor de inwerking-treding daarvan aan de Kamer mee te delen.

De leden van de fractie van het C.D.A. vroegen tevens hoe de in dit artikel geregelde beperking van de aansprakelijkheid zich verhoudt tot de wetgeving met betrekking tot de produktenaansprakelijkheid.

Het wetsvoorstel tot aanpassing van het Burgerlijk Wetboek aan de EG-richtlijn inzake produktenaansprakelijkheid (19 636) heeft uitsluitend betrekking op schade veroorzaakt door gebrekkige produkten (roerende stoffelijke voorwerpen) en niet op schade ter zake van dienstverlening, waarop het onderhavige artikel betrekking heeft. Bovendien bestaat aansprakelijkheid krachtens het wetsvoorstel produktenaansprakelijkheid alleen voor schade door dood of lichamelijk letsel en schade aan andere zaken (voor zover die in de privésfeer worden gebruikt).

Bij de aansprakelijkheid bij telecommunicatie gaat het vooral om andere schade (voornamelijk gevolgschade). De regeling van artikel 12 is dan ook niet strijdig met (de strekking van) het wetsvoorstel produktenaansprakelijkheid.

Artikel 16

De leden van de C.D.A.-fractie stelden de vraag waarom radio-elektrische zend- en ontvangerinrichtingen niet in artikel 1 van het wetsvoorstel zijn gedefinieerd.

Een omschrijving van het begrip radio-elektrische zendinginrichting e.d. is achterwege gebleven omdat deze term in de praktijk van de strafrechtelijke handhaving geen aanleiding geeft tot onduidelijkheden of twijfels.

Bij de toepassing van het strafrecht worden de diverse omschrijvingen als radio(zend)stations, zendinginrichting, zendinstallatie, mobilfoon, (straal)zender, enz. steeds begrepen als een radio-elektrische zendinginrichting.

Zo heeft de Hoge Raad in zijn arrest van 21 oktober 1975 (NJ '76, 119) een zender waaruit een belangrijk onderdeel was weggenomen, zodat deze inrichting niet meer direkt geschikt was voor het doen van uitzendingen, opgevat als een radio-elektrische inrichting.

Het bepaalde in het voorgestelde artikel 16 geeft daarbij aan, in aansluiting op de jurisprudentie, dat de term radio-elektrische zendinginrichting ruim dient te worden uitgelegd.

Ook buiten de strafrechtelijke praktijk zijn de termen radio-elektrische zendinginrichting en radio-elektrische ontvangerinrichting in alle kringen geaccepteerd en eenduidig opgevat als verzameltermen voor een breed scala van inrichtingen.

Voorshands is er dan ook geen aanleiding te vrezen dat deze termen voor de komende ontwikkelingen niet deugdelijk zouden zijn.

Artikel 50, tweede lid

Dit artikellid bepaalt dat medeplichtigheid aan overtreding van artikel

27, eerste lid, niet strafbaar is. De leden van de C.D.A.-fractie vroegen zich af wat hier de reden van is.

In antwoord hierop kan het volgende worden opgemerkt.

Artikel 27 van het wetsvoorstel is gelijk aan het huidige artikel 3 septies van de Telegraaf- en Telefoonwet. Artikel 3 septies is indertijd in de Telegraaf- en Telefoonwet 1904 opgenomen ter uitvoering in de nationale regelgeving van de Europese Overeenkomst van 22 januari 1965 (Trb. 1965, 92) ter voorkoming van radio-omroep of televisie-uitzendingen door stations buiten nationaal gebied. In deze overeenkomst is bepaald, dat een aantal vormen van medewerking uitdrukkelijk in de nationale wetgeving strafbaar zouden dienen te worden gesteld, welke op grond van de artikelen 47 en 48 Wetboek van Strafrecht wellicht reeds strafbaar zijn als deelnemingsvormen aan de hoofdfeiten genoemd in het eerste lid van artikel 3 septies.

Teneinde elke twijfel uit te sluiten zijn de in deze overeenkomst genoemde vormen van strafbare medewerking toentertijd uitdrukkelijk als overtreding in de wet opgenomen (zie artikel 3 septies, tweede lid). De uitsluiting van de medeplichtigheid is daarbij, blijkens de bijbehorende memorie van toelichting, uitdrukkelijk in het huidige artikel 20, tweede lid, van de Telegraaf- en Telefoonwet 1904 opgenomen teneinde te voorkomen dat er onduidelijkheid zou ontstaan of een bepaalde strafbare medewerking onder het huidige tweede lid van 3 septies (overtreding) valt of als medeplichtigheid (in de zin van het Wetboek van Strafrecht) aan het hoofdfeit onder het eerste lid van 3 septies (misdrijf) moet worden aangemerkt. De vraag naar de toepasselijke bepaling is dan niet alleen van belang voor de kwalificatie van het begane feit, maar onder andere ook voor de rechterlijke competentie en voor de aard van de op te leggen vrijheidsstraf (gevangenis of hechtenis).

Artikel 67 H en I

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen zich af of de artikelen 67 H en 67 I niet veel meer dan wettechnische aanpassingen waren. In het huidige artikel 2, achtste lid, staat dat de Nozema geen belemmering mag teweegbrengen in voor het openbaar verkeer bestemde telegrafien en telefonen. De leden van deze fractie wezen erop dat in artikel 67 H het begrip telegrafien en telefonen was uitgebreid tot de gehele telecommunicatie-infrastructuur en dat bovendien de woorden «openbaar verkeer» vervallen waren. Zij vreesden dat dit voorgestelde artikel de Nozema ernstig zou kunnen beperken in het gebruik van het huidige zenderpark.

In antwoord hierop zij opgemerkt dat, in tegenstelling tot hetgeen de leden van de C.D.A.-fractie kennelijk veronderstellen het huidige en het voorgestelde artikel 2, achtste lid, niet de strekking hebben het gebruik van de Nozema-zenders aan banden te leggen (het gebruiksdoel is geregeld in artikel 1 van de Radio-Omroep-Zender-Wet 1935) maar bedoelt aan te geven dat de Nozema geen fysieke of technische belemmeringen (storingen) teweeg mag brengen in de aanleg, instandhouding en exploitatie van de telecommunicatie-infrastructuur. Wat betreft het vervallen zijn in het wetsvoorstel van het begrip «openbaar verkeer» kan worden opgemerkt dat het huidige artikel 2, achtste lid, door de verwijzing naar het huidige artikel 13 van de T- en T-wet ook van toepassing is op van Rijkswegen aangelegde telegrafien en telefonen die niet voor openbaar verkeer bestemd zijn.

De strekking van het voorgestelde achtste lid van artikel 2 komt dus overeen met het huidige artikellid. De vrees van de leden van de C.D.A.-fractie dat de voorgestelde wetswijziging de Nozema ernstig kan beperken in het gebruik van het huidige zenderpark is derhalve ongegrond.

In dit verband wil ik ook nog wijzen op artikel 70, tweede lid van het

wetsvoorstel dat (zie ook de memorie van toelichting onder § 3, artikels-gewijze toelichting) beoogt aan te geven dat de Radio-Omroep-Zender-wet 1935 een *lex specialis* vormt ten opzichte van het wetsvoorstel.

Vervolgens hebben de leden van de C.D.A.-fractie een aantal vragen gesteld over de betekenis van het vervallen van artikel 2 bis van de Radio-Omroep-Zender-Wet 1935.

Het vervallen van artikel 2 bis in artikel 67 I is het gevolg van het feit dat het wetsvoorstel voorziet in één concessionaris voor de aanleg, instandhouding en exploitatie van de telecommunicatie-infrastructuur en in verband hiermede de mogelijkheid tot verlening van een afzonderlijke concessie voor de aanleg, in stand houden en exploitatie van draadomroepinrichtingen, als neergelegd in artikel 3 sexies, eerste lid, van de Telegraaf- en Telefoonwet 1904 niet is overgenomen (tot nu toe zijn ook nimmer concessies voor een draadomroepinrichting verleend). In dit verband zij voorts verwezen naar hetgeen in de memorie van toelichting is uiteengezet in § 1.7 (eenheid van beheer ten aanzien van telecommunicatie-infrastructuur) en § 2.4.3 (draadomroepinrichtingen).

Het vervallen verklaren van het huidige artikel 2 bis is derhalve een consequentie van het gekozen systeem en is ook niet van materiële betekenis voor de huidige praktijk.

3. ALGEMENE RICHTLIJNEN

Artikel 2.7

De leden van de C.D.A.-fractie stelden de vraag wat er gebeurt als er onverhoopt door de houder van de concessie geen overeenstemming wordt bereikt met de beheerder van de openbare grond over de plaats van de openbare spreekgelegenheid.

Tussen de beheerder van de openbare grond, in de praktijk meestal de gemeente, wordt in goed overleg bepaald wat de meest geschikte plaats is voor het installeren van een openbare spreekgelegenheid. Dit overleg is ook noodzakelijk daar bij de plaatsing met name het aspect van de verkeersveiligheid een rol speelt. Voorkomen moet namelijk worden dat telefooncellen worden geplaatst op lokaties welke uit oogpunt van verkeersveiligheid (belemmering van uitzicht) ongewenst zijn. Tot op heden hebben zich in de praktijk nimmer problemen voorgedaan en leidt het overleg altijd tot overeenstemming over de gewenste lokatie.

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen naar het standpunt van de regering over de in de Tweede Kamer aangenomen moties-de Beer (nrs. 25 en 26). Zij betwijfelden de praktische uitvoerbaarheid van motie nr. 26 inhoudend het verbod voor de houder van de concessie om misbruik te maken van de voorkennis, verkregen bij de uitvoering van de opgedragen nuts-activiteiten, ten behoeve van andere activiteiten. Zij gaven hierbij als voorbeeld de situatie dat met betrekking tot de vestiging van een bedrijfspand zowel aansluiting op het PTT-net nodig is als de installatie van randapparatuur in het pand op een of meer aansluitpunten van het PTT-net.

In antwoord op deze vraag merk ik op dat motie nr. 26, als aanvaard in de Tweede Kamer, niet ziet op het voorkomen van het gebruik van de hierbedoelde voorkennis door PTT, maar op het voorkomen van misbruik, dat wil zeggen het onrechtmatig aanwenden van aanwezige voorkennis.

In het door de leden van de P.v.d.A.-fractie gegeven voorbeeld zal zulks misbruik van voorkennis eerst aanwezig zijn, indien bijvoorbeeld de betrokken PTT-werknemers aan de exploitant van het bedrijfspand misleidende informatie geven omtrent het aansluiten van randapparatuur of op hem druk uitoefenen randapparatuur bij PTT te bestellen.

Op de vraag naar de uitvoering van de motie nrs. 25 en 26 zal ik de Kamer tijdig voor de openbare behandeling antwoorden. Ditzelfde geldt

voor de overige in de Tweede Kamer aangenomen moties (nrs. 27, 28 en 32).

De leden van de V.V.D.-fractie verzochten om bijvoeging van een aangepast ontwerp van de algemene richtlijnen.

Het ligt niet in mijn voornemen het ontwerp van de algemene richtlijnen op andere onderwerpen aan te passen dan die behandeld in de uit te voeren moties. Ik zie dan ook geen aanleiding een aangepast ontwerp van de algemene richtlijnen aan de Kamer over te leggen.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
N. Smit Kroes